

**ශ්‍රී ලංකාවේ සෛලිපිවල ණ, න, ල, ළ භාවිතය හා වර්තමාන ණ, න, ල, ළ භාවිතය පිළිබඳ ව තුලනාත්මක අධ්‍යයනයක්**

එම්. රුවිරනඤ හිමි\*, ඩී.ඩී.එන්. ප්‍රසන්න\*\*

සිංහල අධ්‍යයනාංශය, ශ්‍රී ලංකා බෞද්ධ හා පාලි විශ්වවිද්‍යාලය

[m.aj.madhuranga@gmail.com](mailto:m.aj.madhuranga@gmail.com)

[nalinprashantha91@gmail.com](mailto:nalinprashantha91@gmail.com)

ප්‍රමුඛ පද: ශිලාලේඛන, පුරාකෂර, ණ, න, ල, ළ භාවිතය, සමකාලීන ව්‍යාකරණය, සම්භාව්‍ය සිංහලය

**හැඳින්වීම**

ලෝකයේ අන් කිසිම ජාතියකට නැති තරම් ශ්‍රේෂ්ඨ ජාත්‍යාගමික සහායත්වයක් සිංහලයනට ඇති බැව් පෙන්වා දිය හැකි කරුණකි. එකී සහායත්වයේ ප්‍රධාන වූ සංස්කෘතිකාංගයක් ලෙස සිංහල භාෂාව විකාශනය වූ බව දැක්වීම නිවැරදි ය. සිංහල භාෂාව වූ කලී දිනෙන් දින පෝෂණය වෙමින් ජීවි භාෂාවක් ලෙස විකාශනය කරා යන බව පැහැදිලි කරුණකි. ඇතැම් භාෂාවල ලේඛනයන් භාෂණයන් අතරෙහි වෙනස්කම් දක්නට ඇති අතර සෑම භාෂාවක් ම පාහේ ලේඛනයන් එය කියවන ස්වභාෂකයාගේ ශබ්දෝච්ඡාරණයන් අතරෙහිදු අඩු වැඩි වශයෙන් එකට එකක් නොගැලපෙන තැන් දක්නට ලැබේ. සිංහල භාෂාව විකාශනය වීමේ දී මුල් කාලීන ව මිනිසා සන්නිවේදනය උදෙසා කථන භාෂාව යොදාගැනුන ද පසුව එය සංඛේතාත්මක ව ලියා දැක්වීමට උත්සුක වූ බව පුරාවිද්‍යාත්මක ව සොයා ගෙන ඇත. එහි දී මිනිසා යොදා ගත් එකී සංඛේතයන් ක්‍රමයෙන් විකාශයට පත් වී පූර්ණ වූ අක්ෂර බවට පත් කර ගන්නට විය. ශ්‍රී ලංකාවේ ලිය වී ඇති ශිලා ලේඛනයන් ඊට කදිම නිදසුන් සපයන්නකි. අද වන විට සිංහල අක්ෂර මාලාව අක්ෂර හැටකින් සමන්විත ය. සිංහල භාෂාව, භාෂා ද්වීරූපතාවයෙන් යුක්ත ය. එනම් කථන

ව්‍යවහාරය හා ලේඛන ව්‍යවහාරය යනුවෙනි. කථන ව්‍යවහාරය තුළ දී ව්‍යාකරණ රීති සම්බන්ධ ව ගැටලු පැන නොනැගුන ද ලේඛණ ව්‍යවහාරයේ දී එය නිතැතින් ම සිදුවෙයි. ඒ අංග අතරින් ණ, න, ල, ළ හේදය ප්‍රධාන ව්‍යාකරණ රීතියකි. මෙහි දී සිදු කිරීමට බලාපොරොත්තු වන්නේ පුරාකෂර වල පැවති ණ, න, ල, ළ හේදය හා වර්තමාන ණ, න, ල, ළ හේදය අතර තුලනාත්මක අධ්‍යයනයකි.

ලක්දිව පැරණි සෛලිපි වලින් හමු වී ඇති අක්ෂර භාරතීය ශිලා ලේඛනවල ඇති අක්ෂරවලට සමාන කමක් දක්වයි. පැරණි භාරතීය ශිලා ලේඛනවල ණ, න, ල, ළ හේදය බහුල ව භාවිත වී ඇති බව පෙනේ. මෙරට ශිලා ලේඛනවල ද ණ, න, ල, ළ භාවිතය සිදු වූ බව පෙනෙන කරුණකි. මේ හරහා වර්තමානයට ද එය බලපා ඇති බව සිතිය හැකි ය. නමුදු ඇතැම් පුරාකෂර මාලාවල දැකිය හැක්කේ මුරධජ ණ කාරය පමණි. ළ කාර දෙකක් එහි භාවිත වී ඇත. එය, ක්‍රිස්තු වර්ෂ 7-8 සියවස් අතර කාලයේ සකස් වූ පල්ලව ග්‍රන්ථාක්ෂර සිංහලාක්ෂරවලින් පැහැදිලි වේ. මෙය පුරාකෂරවල භාවිත වූව ද වර්තමාන භාවිතයට කෙතරම් දුරට සාර්ථක දැයි ගැටලුවකි. ණ, න කාර ල, ළ කාර අක්ෂරයන් වෙන ම සංඛේත ලෙස ලියවුන ද උච්ඡාරණයේ දී එක ම

ශබ්දයක් ගනී. මේ කාරණය මෙන් ම වචන භාවිත වන්නේ වැකියක් තුළ බැවින් එම වචන තුළට ණ, න, ල, ළ කුමන අකාරයකින් යෙදුන ද ඒවා සන්දර්භයට අනුව හා ව්‍යුහයට අනුව වටහා ගත හැකි බැවින් ණ, න, ල, ළ හේදය වර්තමානයට අවශ්‍ය ද යන්න මෙහි දී ගැටලුව වශයෙන් ඉදිරිපත් කරමු. සෙල්ලිපි වල ඇති සම්භාව්‍ය සිංහලයට ණ, න, ල, ළ හේදය අවශ්‍ය වුව ද වර්තමානය වන විට භාෂා සංස්පර්ශය නිසාවෙන් සිංහලය ක්‍රමික ව විකාශනය වීම තුළින් මූර්ධජාක්‍ෂරවල අවශ්‍යතාවක් නො පෙනේ.

**ක්‍රමවේදය**

සෙල්ලිපි විස්තර සම්බන්ධ ග්‍රන්ථ හා සිංහල ව්‍යාකරණ පිළිබඳ ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය වන සිදන් සගරාව හා වර්තමාන ණ, න, ල, ළ හේදය පිළිබඳ ව ඇති ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථ හා ප්‍රාමාණික විද්වත් පර්ෂදය වෙතින් පළකොට ඇති ශාස්ත්‍රීය ලිපිලේඛන පරිශීලනය කරමින් අදාළ කාරණය පිළිබඳ විමර්ශනාත්මක යොමු කිරීම භාවිත ක්‍රමවේදය යි. මෙහි දී පුරාක්‍ෂරවල අන්තර්ගත ණ, න, ල, ළ භාවිතය, වර්තමාන ණ, න, ල, ළ භාවිතය හා තුලනය කරමින් විශ්ලේෂණය කිරීම සිදුකොට ඇත.

**ප්‍රතිඵල හා සාකච්ඡාව**

සෙල්ලිපි වල ඇති පුරාක්‍ෂර ණ, න, ල, ළ භාවිතය මඟින් හා මාතෘ භාෂාවල බලපෑමෙන් ඒවා වර්තමාන ස්වරූපයට ව්‍යාප්ත වුව ද සෙල්ලිපි භාෂාවෙන් හා සම්භාව්‍ය සිංහල භාෂාවෙන් වර්තමාන සිංහල භාෂාව යම් තරමක විමුක්ත වී ඇති බැවින් ද එහි භාවිත වූ ණ, න, ල, ළ හේදය වර්තමානයට අවශ්‍ය නොවේ. ඕනෑ ම වචනයක් සන්දර්භයට අනුව වටහා ගත හැකි බැවින් වර්තමාන සිංහලයට ණ, න, ල, ළ භාවිතය අවශ්‍ය නො වේ යන්න මෙම පර්යේෂණයේ

ප්‍රතිඵලය යි. ශුද්ධ සිංහල හෝඩිය භාවිත කරන කාල වකවානුවේ දී සිංහල භාෂාවේ වචන, එම සුඵතරයක් වූ ශුද්ධ සිංහල හෝඩියට අනුව සකස් වීම කරණ කොට ගෙන ද සම්භාව්‍ය සිංහලය තුළට පාලි සංස්කෘත භාෂාවන්ගේ ප්‍රබල බලපෑම ඇති වූ නිසාම ද සම්භාව්‍ය සිංහල භාෂාවේ දී ණ, න, ල, ළ යන අක්‍ෂර ලිවීම සිදු කොට ඇති බව පෙන්විය හැකි ය. වර්තමානයේ භාවිත වන සිංහල වචන සමාජගත වී ඇති බැවින් ද කථනයේ දී ණ, න, ල, ළ හේදයේ අවශ්‍යතාවක් නො පෙනෙන බැවින් ලේඛනයේ දී ණ, න, ල, ළ අක්‍ෂර රූප දෙකකින් දැක්වීම අවශ්‍ය නො වේ. සෑම වචනයක් ම වාක්‍යයක් බව "හර්නෘහරි" නමැති පඬිවරයා ප්‍රකාශ කිරීම හා සෑම වචනයක් ම සන්දර්භයට අනුව වටහා ගැනීම යන කරුණු දෙක පදනම් කොට ගෙන කථනයට අවශ්‍ය නොමැති ණ, න, ල, ළ භාවිතය ලේඛනයට කිසිදු ගැලපීමක් නොමැති බව පෙනෙන කරුණකි. මෙම ව්‍යාකරණ රීතිය නොමැති වූ විට සිංහල භාෂා ව්‍යාකරණය උගැන්මේ පහසුවක් පෙනේ. මෙරට වැසියන්ට පමණක් නො ව විදේශීය අයෙකුට වුව ද සිංහල භාෂාව හැදෑරීමේ පහසුව පෙනී යන්නකි. එවිට එක් ල කාරයක් හා එක් න කාරයක් යෙදීම සංකීර්ණ අක්‍ෂර මාලාවකට මෙන් ම සරළ බවට ද හේතු වෙයි.

ණ, න, ල, ළ හේදය සම්බන්ධ ව ඇති සාම්ප්‍රදායික රීති සකස් වූයේ විද්‍යෝදය හා විද්‍යාලංකාර ගුරුතුල අතර ඇති වූ වාද විවාදවල ප්‍රතිඵලයක් ලෙසිනි. මෙහි දී විද්‍යෝදය ගුරු තුලය ණ, න, ල, ළ හේදය සිංහල ව්‍යාකරණයට අත්‍යවශ්‍ය අංගයක් බවට මත ඉදිරිපත් කරනු ලැබුවේ සාම්ප්‍රදායික ව්‍යාකරණය, සම්භාව්‍ය සිංහලය, සෙල්ලිපි යන මේවා තුළ ඇති ණ, න, ල, ළ භාවිතය සැලකිල්ලට ගෙන ය. මෙහි එන රීති, සෑම අවස්ථාවක දී ම එක ලෙස බලපා නො මැත. මෙම හේදයට අයත් එක්

රීතියකි, වචනයක "ර" කාරයට අයත් අකුරකට පර ව මුර්ධජ ණ යෙදීම. එහෙත් වර්තමාන කෘදන්ත වල දී මෙම රීතිය බිඳී ගොස් ඇත. මරන, සරන, කරන, වමාරන යන කෘදන්ත පදවල දක්වා ඇත්තේ දන්තජ න කාරය යි. රීතියක් නම් සෑම අවස්ථාවක දී ම වෙනස් කළ නොහැකි ය. එහෙත් මෙහි දී මෙම රීතිය බිඳී ගොස් ඇති බව පෙනේ. මුර්ධජාක්ෂරයට පූර්වයේ වචනයක යෙදෙනුයේ මුර්ධජ ණ කාරය යනුවෙන් රීතියක් ඇත. එහෙත් කරන්නට, කන්ට, බොන්ට, යන්ට, යන ක්‍රියා පදවල දී යෙදී ඇත්තේ දන්තජ න කාරය යි. මෙහි දී ද එම රීතිය බිඳී ගොස් ඇත. මෙයින් පෙනෙනුයේ ණ, න, ල, ළ හේදයට අදාළ රීති ව්‍යාකරණයට වැදගත් නො වන බව යි.

ල, ළ භාවිතයේ දී රීතියක් වශයෙන් සම්පාර්ථය හා ළපටි අර්ථයේ ද යෙදෙන වචනවල මුලට යෙදෙනුයේ මුර්ධජ ළ කාරය යි. ළමයා, ළග, ළඳ ආදී වචන එයට උදාහරණ වේ. නමුදු මේ වචන වලට දන්තජ ල භාවිත කොට ලියුව ද අර්ථයට හානියක් වන බවක් නො පෙනේ. එමෙන් ම වාක්‍යයක යෙදූ විට ද සන්දර්භයට අනුව හා ව්‍යුහයට අනුව ඕනෑම අයෙකුට වැටහේ. මුර්ධජ ණ යෙදෙන වචන ද මේ අනුව සන්දර්භය තුළින් වටහා ගැනීමට පහසුවකි. දැනට පවතින මුර්ධජ ණ සහ මුර්ධජ ළ අක්ෂර දෙක වර්තමාන ස්වරූපයට පරිණාමය වී ඇති අකාරය අනුරාධපුර යුගයේ සිට හමු වූ ශිලා ලේඛනවල දැක්වෙන එම අක්ෂරවලින් විද්‍යමාන වේ. මේ සඳහා භාරතීය ලේඛන ක්‍රමය ද අඩු වැඩි වශයෙන් බලපාන්නට ඇතැ යි සිතිය හැක්කේ එම අක්ෂරවල ඇති සමානතාව හේතුවෙනි. සිංහල භාෂාව මූලික වශයෙන් හදාරන අයෙකුට මෙම ණ, න, ල, ළ රීතිය අත්‍යවශ්‍ය අංගයක් නො වන බව කිව යුතු ය. ශාස්ත්‍රීය ලේඛනයේ දී

පවා මුර්ධජ ණ හා මුර්ධජ ළ යෙදෙනුයේ කිනම් ස්ථානයක දී දැයි අමුතුවෙන් සිතිය යුතු නො වන බැවිනි. සමතික්‍රමණ ව්‍යාකරණඥයින් මෙම කිසිදු රීතියකට යටත් නො වුව ද ඔවුන්ගේ කෘතිවල අන්තර්ගතය හා වදන් භාවිතය පිළිබඳ ව කිසිදු ගැටලුවක් මතු වී නොමැති බව පෙනෙන්නකි. අප්‍රිත් තිලකසේන, මහාචාර්ය පියසීලී විජේගුණසිංහ, මහාචාර්ය සුගතපාල ද සිල්වා, මහාචාර්ය සිරි ගුණසිංහ වැනි සමතික්‍රමණ ව්‍යාකරණඥයින් තමන්ගේ ශාස්ත්‍රීය නිබන්ධනවල ණ, න, ල, ළ හේදය පිළිබඳ කිසිදු අයුරකින් සැලකිලිමත් වී නො මැත. ජීවී භාෂාවක් යනු කාලානුරූපී ව විසඳාග වෙමින් සංස්පර්ශය වෙමින් සකස් වන්නකි. සිංහල භාෂාව ද එසේම ය. පුරාක්ෂරවලින් හෝ වෙනයම් අකාරයකට සිංහල භාෂාවට මුර්ධජ ණ මුර්ධජ ළ අක්ෂර එකතු වුව ද මේ තුළින් වචනවල වෙන ම විභේදනයක් ඇති කිරීම අවශ්‍ය නො වේ. සාම්ප්‍රදායට ගරු කරමින් පුරාණයේ සිට පැවත ගෙන එන මෙම අක්ෂර වලින් ඉහත දැක් වූ ආකාරයට ප්‍රයෝජනයක් නැති බැවින් සිංහල අක්ෂර මාලාවේ තවදුරටත් එම අක්ෂර තිබීම අත්‍යවශ්‍ය බව නො පෙනේ.

**ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ**

අමරවංශ හිමි, කොත්මලේ. (1969) *ලක්දිව සෙල්ලිපි*. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ. කොළඹ

අරංගල, රත්නසිරි. (1992) *සිංහල සමන්වය හා ජූලියස් ද ලැනරොල්ගේ සිංහලයේ ණ න ළ ල භාවිතය*. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ. කොළඹ

ධර්මාරාම නාහිමි, රත්මලානේ (1931) *සිදන් සඟරා විස්තර සන්නය*. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ. කොළඹ